

КВІТЕНЬ

ISSN 0132-4462

1985

№7

ПЕРШЕ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Вони ще не знають, що Івана Івановича вчора на колегії зняли з роботи.

Треба прискорити перегляд застарілих стандартів та інструкцій, які не стимулюють підприємства, поліпшити техніко-економічні характеристики продукції.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

(3 газет).

— Лише через наші трупи!

У № 23 журналу за 1984 рік було опубліковано фейлетон «Здоровенькі були!», який адресувався міністрові зв'язку республіки тов. В. І. Делікатному і в якому йшлося про мовчазні радіоточки у багатьох селах, селищах і містах. На цей виступ дав відповідь редакції міністр зв'язку В. І. Делікатний.

Він повідомляє, що факти, наведені у виступі журналу, були перевірені працівниками апарату міністерства та обласних управлінь зв'язку з виїздом на місця. Недоліки в роботі проводового мовлення, в основному, мали місце. Для їх ліквідації вжито термінових заходів. У м. Кам'янці-Подільському Хмельницької області порушення в роботі місцевої

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЄ МІНІСТР ЗВ'ЯЗКУ УРСР В. І. ДЕЛІКАТНИЙ

радіотрансляційної мережі усунені за тимчасовим варіантом. А в другому кварталі 1985 року тут буде збудовано нові радіовузли, устаткування для них уже виділено. Ліквідовано подібні порушення і в інших населених пунктах.

За результатами перевірок, обстежень мереж проводового мовлення, аналізу листів і скарг на погану роботу радіоточок Міністерство зв'язку УРСР провело засідання колегії і видало відповідний наказ. Притягнуто

до дисциплінарної відповідальності начальників — відділу радіофікації міністерства Г. Ф. Здановича, обласних виробничо-технічних управлінь зв'язку: Вінницького — Л. Я. Старостіна, Житомирського — В. А. Бурбелу, Хмельницького — Д. С. Савчука, Черкаського — О. Л. Савельєва. Кожному з них оголошено догану. Начальника Київського облуправління зв'язку А. Т. Петрика суворо попереджено.

Колегія зажадала від керівників усіх обласних управлінь і підприємств зв'язку значно поліпшити роботу проводового мовлення, ліквідувати будь-які причини для скарг на роботу радіоточок. Ці питання буде розглянуто на засіданнях рад обласних управлінь зв'язку.

ДУМКИ ВГОЛОС

БРИТВА: мені однаково — збрили чуб дурневі чи бороду мудрецеві.

ДЕРЕВО: у пня кілець не додається.

СВИНЯ: коли запахне смаленим, верещати буде вже пізно.

СУДАК: у нас із пліточкою до обіду були різні точки зору. Тепер — одна. Моя.

МЕДИЧНИЙ ТЕРМОМЕТР: коли треба, я завжди під рукою.

МІКРОБ: коли б не я, то не було б ніякого прогресу. А так лише для того, щоб побачити мене, люди винайшли мікроскоп.

Віктор МОСКАЛЕНКО.

ТЕЛЕГРАФІ
ТАШ
ДІАГНОСТИКА
ПЕРЦЯ

ДУМАЮЧІ ЛЮДИ

Як передає наш дніпропетровський кореспондент, саме так називають керівників свого рідного села Шолохове Нікопольського району його мешканці.

Ось уже п'ять років думають ці люди над тим, як найдоцільніше використати ще цілком добротне приміщення колишньої школи. За останніми даними, тут вирішено влаштувати для підростаючого покоління наочні уроки небалого ставлення до громадського добра.

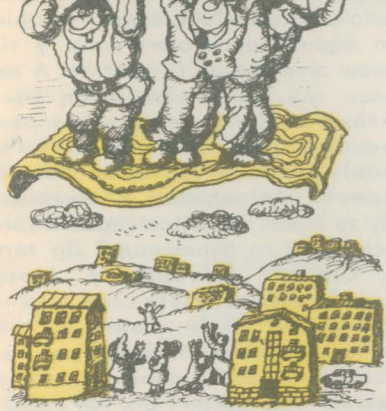
ЦІКАВА АРИФМЕТИКА

ПОЛТАВСЬКА область. Між селами Свиридівка та Лука і залізничною станцією Юсківці — вісім кілометрів. У селі Лука знаходиться дільнична лікарня, середня школа, контора споживчого товариства. На станцію Юсківці приходять вантажі для свирідівського колгоспу «Україна». Туди ж відвозиться зерно під час хлібоздачі. Там же — паливний склад. І от, щоб потрапити із Свиридівки до Луки і на станцію, треба нині подолати сорок кілометрів — через райцентр Лохвицю. А все тому, що між згаданими населеними пунктами протікає річка Сула і міст через неї зруйнувався від часу. Колгоспники підраховували, що тих коштів, які вже вилетіли з вихлопних труб автомобілів під час постійних об'їздів, цілком вистачило б для будівництва трьох мостів через Сулу.

ОДЕСЬКА область. Тривалий час одержуючи щебінку від Гайворонського спецкар'єру (Кіровоградська область), майстер Великомихайлівської районної шляхової дільниці В. В. Прокопюк і старший вагар А. І. Вакарова виявили дивну річ: за документами гайворонців, кожен ешелон мав на 150—200 тонн щебінки більше, аніж виходило при перевантажуванні у шляховиків. Тому вони дійшли висновку, що керівники спецкар'єру винайшли якусь нову систему обчислення, котра допомагає їм отримувати значно більші прибутки, ніж при користуванні загальновідомою. Суть цієї нової системи математики з кар'єру тримають у суворій таємниці.

ЛЬВІВСЬКА область. «Сто в умі» — за таким принципом лічать роки у виконкомі Вишнянської сільради та правлінні колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Золочівського району. Бо як пообіцяли керівники сільради й колгоспу відремонтувати сільський клуб у восьмидесятому році, так те ж саме обіцяють і досі. Але ж 1980 рік давно минув. Отож, безперечно, обіцяльники мають на увазі 2080 рік.

МЕТАН і ГОЛОСИ

Хто сказав, що газ — найдешевше паливо? Візьмемо на себе сміливість потвердити, що хоч автор цієї заяви у економіці, може, й собаку з'їв, але у конкретному житті — зовсім якраз навпаки. Звичайно, якщо не виходити з кабінету, а поклати трохи на рахівниці або на ЕОМ, покрити цифрами туди-сюди і в зворотному напрямку, то воно, мабуть, десь так і вийде. Але ми хочемо повести мову зовсім про інші речі.

Думається, якби отой сильно вчений економіст-математик рік тому одержав квартиру в Кіровограді по вулиці Дзержинського, 105, то він узяв би справжню ціну отому найдешевшому виду палива. Він би на своїй шкурі відчув, на яку прірву терпіння, нервових клітин і часу треба розкошелитися, аби добитися від міських організацій того благословенного моменту, коли оте стонадцять разів ними обіцяне паливо нарешті затанцює блакитними вогниками на новеньких, незайманих конфорках. В усякому разі, тією енергією, яку вже вгнали пожильці у досить туманну справу наближення цієї блакитної мрії, можна було б,

мабуть, цілий зимовий місяць щедро опалювати їхні квартири.

Ось уже третій рік підряд у будинку № 37 по вулиці 1 Травня у райцентрі Вільшанка на Кіровоградщині повторюється одна й та ж сама фатальна історія: з настанням морозів тут надійно заморожується і газова система. І всі титанічні зусилля мешканців, спрямовані на виявлення і усунення, поки що ні до чого реального не призвели.

Ніяких утішних наслідків досі не дали громадянинові Таратуніві В. П. з вулиці Вокзальної, 43 відчайдушні штурми неприступної фортеці, що іменується управлінням газового господарства міста Краснопілля на Сумщині. З того часу, як представницька комісія того управління заборонила гр. Таратуніві користуватися газом через відсутність квартирки у його кухні, багато небесно-голубого палива сплило по трубах у помешкання інших краснопіллянців. Давно вже прорізав вищеозначений громадянин у своїй кухні регламентовану правилами квартирки, але пробити хоча б маленьку щілиночку в суцільній бюрократичній обороні газової інстанції ніяк не може.

У новоселів з півторарічним стажем, котрі героїчно обживають будинки №№ 30 і 32 по вулиці Калініна у райцентрі Попільня на Житомирщині, проблем, правда, значно більше, бо їм доводиться розпорошувати свої об'єднані атакуючі сили відразу по трьох кардинальних напрямках: окрім газу, в їхніх оселях ще й досі немає ні води, ні каналізації. До того ж, і світло раз по раз гасне, бо дрови не витримують дружного одночасного співробітництва кількадесяти електричних плиток, на яких домогосподарки, на порушення усіх протипожежних норм, варять бор-

щі і рум'янять котлети. На лічильниках нагоряють фантастичні суми, по-крупному нагоряє квартиронаймачам і за спалену електропроводку... От вам і найдешевше паливо!

Хтозна-коли (і на чий користь!) закінчиться виснажлива боротьба таких же ново-старожилів з вулиці Радянської, 15 у селищі Іванівці на Херсонщині за священне право користуватися найекономічнішим комунальним благом, передбаченим ще при закладці будинку. Іванівська районна Рада народних депутатів з легкістю надзвичайною у липні 1983 року прийняла рішення про заселення цієї далеко не ідеально завершеної житлової споруди, повіривши, зокрема, чесному слову газифікаторів із сусіднього Генічеська, котрі запевнили, що негайно ж подадуть газ у квартири. Правда, для вірності їх усе-таки, кажуть, ще раз перепитали:

— Справді подасте?

— Аякже! — бадьоро запевнили ті, і в їхньому голосі чувся метан. Отой самий, найдешевший і найзручніший у користуванні, омріяний багатьма поколіннями домогосподарок.

Слово оптимістичних сусідів, однак, виявилось теплим, а розкомплектовані газові плити й колонки на кухнях первозданно холодні й до сьогоднішнього дня.

Отож, якщо розібратися в кожному конкретному випадку, то не таке вже воно й дешеве, оте природне джерело теплової енергії.

— Поки ми клали розвізникам П. Любчину та М. Балицькому в умовне місце по карбованцю, — розповідають мешканці м. Таращі на Київщині Кульчицькі (вул. Орджонікідзе, 66-а), — балони нам міняли без усяких розмов. А тільки перестали класти — як відрізало. Наші апеляції до майстра т. Шила, до головного інженера т. Гуменного, до начальника газового господарства т. Федорця дали результат більш аніж скромний: один раз нам замінили балон, але — не більше...

Про погане забезпечення населення газом ідуть до «Перця» листи з Чернігівщини, Черкащини, Житомирщини, Закарпаття. Короткий переказ кожного з них на сторінках журналу загрожував би перетворити його на книгу скарг і пропозицій Укргазу (республіканського об'єднання по газопостачанню і газифікації Міністерства житлово-комунального господарства УРСР). А така перспектива, певна річ, не посміхається ні нам, ані читачам — навіть тим із них, котрі прагнуть якнайскорішого вирішення цієї пекучої проблеми. Тому ми безпосередньо переадресуємо цю проблему керуючому вищепоясованим об'єднанням Михайлові Васильовичу Мацялку. Переадресуємо з надією, що у найближчій сяючій перспективі метан звучатиме не тільки у бадьорих обіцянках газифікаторів, а й у їхніх цілком об'єктивних звітах про надані населенню послуги.

В. БОЙКО.

Михайло БІЛОГОРКА

ПОКАЗОВИЙ УРОК

У класі четвертому
Свято науки...
Питання — і вгору
Здіймаються руки.

Всміхається вчитель,
Всміхаються діти —
Сьогодні усі тут,
Повинні радіти!

Просту і сувору
Збагнув він науку:
Не знаєш — повинен
Підносити руку!

І відповідь радо
На перше питання
Карбує відмінниця,
Мов привітання.

Митько-другорічник.
Сіє, мов сонечко,
«Двієчник вічний»
На парті останній —

Бо поруч за партою —
Ні, не директор —
Сидить на уроці
З району інспектор!

Мал. В. СОЛОНЬКА

Шарлатан-цілитель і його ефективний метод лікування.

І найефективніший метод лікування шарлатанів-цілительів.

Як декого послухати, то Борису Григоровичу тільки того й хочеться, аби глибоко начхати на кероване ним же господарство. Неважко, звичайно, наговорити сім мішків гречаної вовни. А де, питається, вагомі цифри? Де кричущі факти? Немає. Самі дрібнички.

Хоча б такий фактик, що у селі Володимирівці, де саме знаходиться центральна садиба радгоспу, дороги погані. Наче ними ні проїти, ні проїхати. Особливо в негоду, як добрячий дощ уперіщить. Факт цей, скажемо прямо, вельми слизкий з багатьох причин. По-перше, за останні кілька років жоден мешканець Володимирівки ні в суцільній багнюці, ні в численних ковбанях ще не втопився. По-друге, у кожного володимирівця на почесному місці красуються придбані у Ромнах гарні мисливські чоботи. Закочуй їх на добре здоров'ячко аж до пупа і чимчикуй селом куди забажається. Так що Володимирівку і вздовж, і впоперек подолати можна. Був, правда, один прецедент. Але, як свідчать очевидці, зовсім не у цьому населеному пункті. У сусідньому селі Хрещатик, яке також входить до радгоспу «Рокити». Та й не людина там булькнула, а звичайнісінька курка. Отак прямо серед білого дня і попростувала у потойбічний світ. Нічого тут дивного. Птиця і є птиця. До того ж іще й не водоплавна. Їй би, дурепі, до тієї знаменитої хрещатицької баюри і не потикатися, бо дна там, кажуть, зовсім немає, а вона форсувати її надумала. Ото й маєш!

Тепер стосовно планових показників. У цьому ділі також дехто переборщує. Мовляв, радгосп пасе задніх, кудись котиться, щось там валить і взагалі псує загальну картину. Про картину не скажемо. Можливо, що й так. А можливо, що й ні. Бо у цьому ділі від чого треба відштовхуватися? Відомо, від цифри. Вона ж обов'язково повинна абсолютно відповідати дійсності. Хіба ж то правильно — стригти всі показники під один гребінець? Ще й стверджувати, що у середньому за чотири останні роки виконання планових завдань по радгоспу не перевищувало 70 процентів? Звичайно, неправильно. Абсолютне чортійщо. І це легко довести. Варто лише уважно глянути на планово-економічні показники господарства, як усе стане на свої місця. Хоча б те саме зерно. Не 70, а 70 та ще й 9 десятих процента від запланованої кількості його вирощували. Цукрових буряків також аж цілих 72 проценти. З картопель-

ЗБОКУ ВИДНІШЕ,

або кілька слів на захист
директора радгоспу «Рокити»

Б. Г. СУХАЧОВА

кою, правда, трішки тее... Не дотягли і до 70 процентів. Хоча картопля... Який з неї продукт? Так, сама видимість. Як, між іншим, і з овочами. Ех, овочі, овочі! Огірочки-помідори, помідорчики-огірки. Хоч і привередливі культури, а й по них радгосп за чотири роки план вшкварив на повновісних 28 процентів без будь-яких десятих. І правильно. Навіщо тими десятими звітність обтяжувати?

З будівництвом у радгоспі «Рокити» теж діло на мазі. І не треба ще й у цьому питанні на бідолашного Бориса Григоровича собак вішати. Будують. Ще у позаминулому році на четверту тракторну бригаду завезли 15 тисяч цегли. Намітили побудувати бригадну хату, аби десь механізаторам було перепочити, гараж, щоб техніку у сухенькому ремонтувати та зберігати, лазню... Заковика тільки невеличка вийшла. Як почали узгоджувати, з чого ж те добре діло починати,

так і досі узгоджують. Чи лазню робити, чи хату, чи відразу за гараж братися. Зате цегла третій рік здоровезною купою лежить. Дощиками зрошується, снігами засипається. Що ж до механізаторів, то вони просто неба техніку ремонтують, біля цегляної гори гріються, з відра вмиваються.

У минулому році в радгоспі мало звестися п'ять житлових будинків для трудівників господарства. Ну, всі п'ять спорудити Борис Григорович таки не спромігся. Але й у попередні роки з будівництвом житла справи були на тому ж рівні. Ото й у минулому с'як-так два будиночки зліпити вдалося. А решту довелося занести до графі «перехідні об'єкти».

Але ж коли треба, директор іде на все. Ні себе не шкодує, ні людей. Кілька років тому він досить прискореними темпами відбабахав будинок для себе. Якраз на трасі Конотоп — Ромни. Правда, жити

у ньому ніяк не наважиться. І будинок гарний, і місце симпатичне, а от ніяк не насмілиться директор справити там новосілля. І сам не живе, і людям не віддає. Хоча зрідка, коли його директорське авто зіпсується або водій захворіє, то Борис Григорович воліє у тій оселі нічку-другу переспати. А навіщо там, питається, жити, коли майже за 30 кілометрів у розпрекрасному селі Гаї (передмістя Ромен) у нього є гарна хатина? Кажете, від радгоспу далеченько? Ну то й що? Хіба для справжнього керівника то перешкода? До того ж Борисові Григоровичу, може, подобається керувати саме отак — на відстані? Так би мовити, дистанційно. Недаремно ж кажуть, що збоку видніше. От директор і намагається вже котрий рік триматися десь збоку проблем та потреб керованого ним радгоспу.

У цьому є свої переваги. Хоча б ось така. Чи помітив би Борис Григорович, якби жив у радгоспі, що серед красного літечка раптом не стало кормів на фермах? Це ще, як кажуть, баба надвое ворожила. А от з далекої приміської садиби він це відразу вгледів. І вжив найтерміновіших заходів. Вдарив на сполох так, що всі рокитяни кинулися до магазинів. З торбами, мішками, кошиками... Купили вони там і вроздріб, і оптом ні мало, ні багато — три тонни перлової крупи і за вказівкою Б. Г. Сухачова згодували її всю до останньої зернинки льохам свинотоварної ферми № 4. Схрумали паці ту перловку, аж за вухами залящало. Подейкують, правда, що перловка та не дуже вплинула на приріст м'яса. Тільки грєць його знає, що тоді у корита тим капловухим сипати. Їй-богу, як у прірву. Сиплють і сиплють у радгоспі «Рокити» державні гроші, а все'дно щороку як не 100, то 150 тонн м'яса до плану недобирають.

Усі ці абсолютно нетипові, цілком поодинокі недоліки ніяким чином не свідчать про те, ніби Борис Григорович Сухачов не вміє і не хоче керувати довіреним йому господарством. Отож гадаємо, що після цих кількох слів на його захист мало в кого повернеться язик на Бориса Григоровича наговорити. Навпаки: давайте краще придивимося — а чи не заслуговує отой метод дистанційного керування якнайпильнішого вивчення і узагальнення?

І. ЛАГОЗА,
спец. кор Перця.

Сумська область.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Велике діло — техніка! Директор наш живе за тридцять кілометрів, а його цінні вказівки завжди можна почути по магнітофону!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Набридло голові колгоспу «Ленінський шлях» Веліканову А. С. працювати. Господарство велике, і клопотів з ним стільки, що не знаєш, за що раніше хапатися. Тому він вирішив махнути на все рукою і обмежитися тільки одним: одержувати собі зарплату.

— А може, і від цього звільнити нашого голову? — запитували у листі колгоспники села В. Терешківка Кременчуцького району. З цим листом Перець звернувся до Полтавського обкому Компартії України.

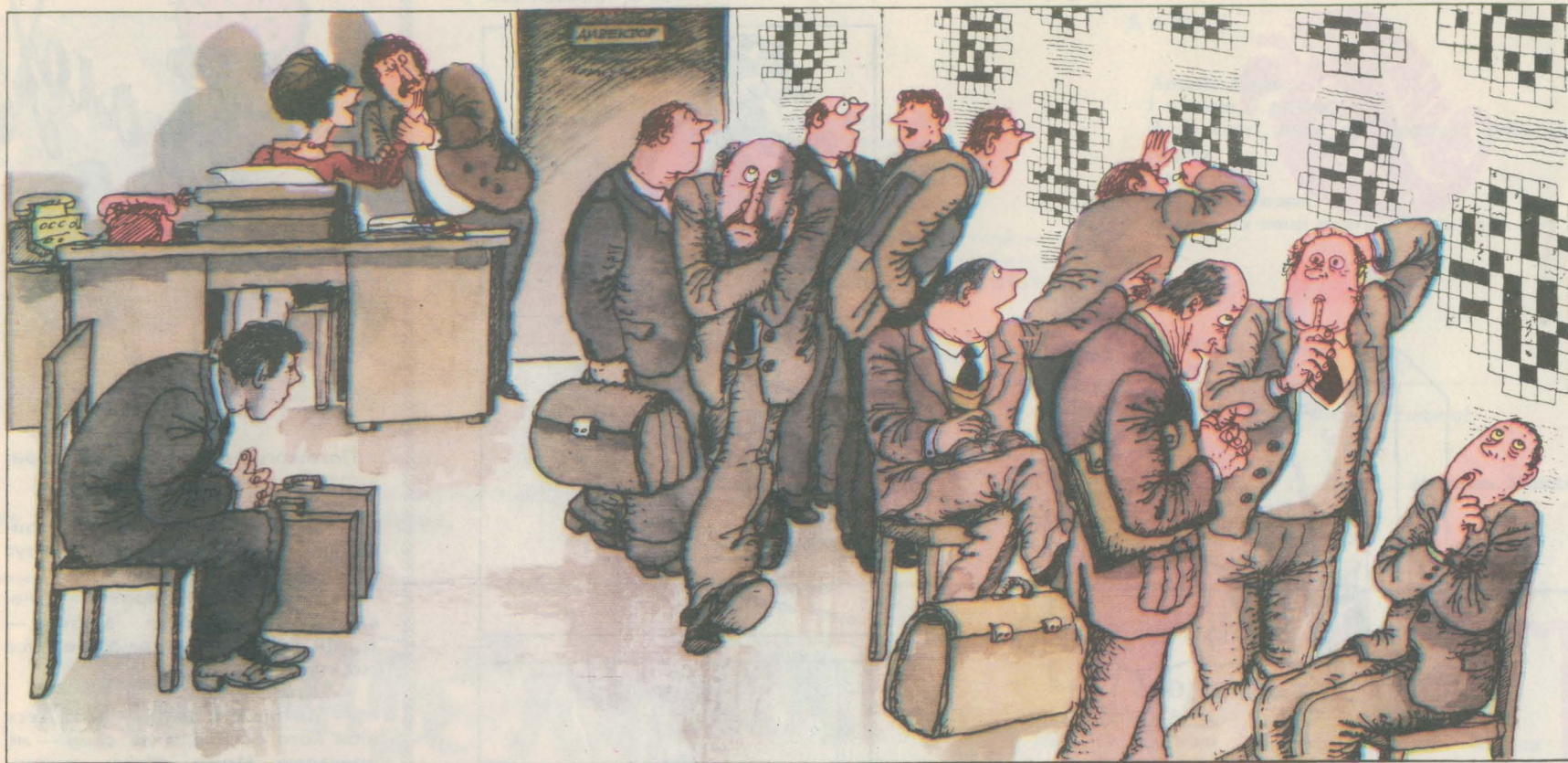
Секретар обкому тов. А. Ковінько повідомив редакції, що дійсно останнім часом це господарство різко знизило виробничо-економічні показники. Плани чотирьох років по заготівлі зерна, цукрового буряку, овочів, молока, м'яса, вовни не виконано.

У минулому році тут допустили серйозні недоліки у проведенні комплексу осінніх польових робіт. На 45 процентах площі не піднято зяб, частина врожаю кормових буряків померзла. За ці та інші упущення в роботі збори колгоспників звільнили Веліканова А. С. від обов'язків голови правління.

Хтось із видатних педагогів сказав, що справжнє виховання неможливе без власного прикладу. Учням Микола-Гулаківської середньої школи Казанківського району в цьому плані просто-таки пощастило. Так, розповідаючи дітям про антиподів нашої моралі, директор школи тов. Поліщук

власним прикладом показував їм, що це означає у житті. Для цього він усіляко зловживав службовим становищем, порушував фінансово-штатну дисципліну, вдавався до підробок. Навіть ставши завідувачем Казанківським райвідділом народної освіти тов. Поліщук, можливо б, не продовжував подібне, якби слава про його педагогічні здібності не докопалася аж до Перця.

Як повідомив редакції секретар Миколаївського обкому Компартії України тов. Грицай, факти про зловживання колишнього директора Микола-Гулаківської середньої школи відповідають дійсності. Нині Поліщука притягнуто до партійної відповідальності, із посади завідувачого райвно його звільнено, проти нього порушено кримінальну справу.

— А це нововведення у нас для того, щоб відвідувачі не нудьгували, чекаючи прийому.

-АНДРІЮ ВАСИЛЬОВИЧУ, — секретарка обережно увійшла до кабінету голови колгоспу і акуратно причинила за собою двері, — там до вас якийсь чоловік прийшов.

— Що за чоловік? Звідки? У якій справі? — підвищив голос голова. — Коли я тебе навчу професійності?! Бачте, якийсь чоловік прийшов! А хіба до мене іще й свині чи корови на прийом ходять? — Вибачте, — почервоніла дівчина, — але він ще з порога спитав, чи Андрій Васильович у себе, і прямісінько до вас. Я ледь устигла шлях йому перетяти.

— Теж погано, — буркнув голова. — Хто-зна, що це за чоловік. Якщо якийсь перевіряючий, то може подумати, ніби я тут бозначим займаюся. Інакше чого б ото його мало не підніжкою зупинили. Який він із себе?

— Солідний, в окулярах...

— Теж мені знайшла ознаку солідності. У мене самого п'ять пар окулярів з різними діоптріями: на всі випадки життя. Ти мені прикмети назви: чорнявий, горбоносий, лисий, каплухувий.

— Трохи лисуватий... — почала загинати пальці секретарка, — ніс... ніс точнісінько такий, як у вас... І вуха також.

— Ну й портрет намалювала, — махнув рукою Андрій Васильович. — Тебе послухаєш, то виходить, що це я сам до себе на прийом напрошуюся. Давай почнемо з іншого кінця. Ти цього чоловіка коли-небудь бачила?

— Здається, бачила, — невпевнено мовила дівчина. — Бачила! — додала вона твердо.

— Коли? Де?

— Здається, один раз.

— Значить, він не з району. З району по двічі на день найжджають керувати та контролювати, не рахуючи уповноважених. А хто б це міг бути з області? Він на якій машині приїхав — чорній «Волзі», просто «Волзі» чи «бобику»?

— Здається, ні на чому, — здвигнула плечима секретарка. — Тобто, на чомусь він, звичайно, приїхав, але не на тих машинах, що ви назвали. Мабуть, автобусом.

— Сам?

— Сам.

— Ну, тоді вийди, вибачся і скажи, нехай трохи почекає. Скажи, що я по міжміській розмовляю.

Андрій Васильович ще хвилину десять потинявся по кабінету, розмірковуючи, як його поведеться з невідомим відвідувачем: послатися на зайнятість і обмежити розмову кількома хвилинами у приймальній, чи все-таки запросити до кабінету, а там уже орієнтуватися по ситуації.

ШЕФСЬКА ДОПОМОГА

ГУМОРЕСКА

«Мабуть, запрошу до кабінету, — вирішив він, — а то, не дай боже, якийсь високопоставлений скромняга приперся, під простого страхогента маскуючись, — клопотів тоді не оберешся».

Андрій Васильович прочинив двері у приймальню і дистильованим голосом, у якому не було ні запобігливості, ні зверхності, мовив:

— Прошу!

Відвідувач підхопився з місця, мало не випустивши з рук шкіряну теку, майже підбіг до Андрія Васильовича, шанобливо схопив його праву руку і лагідно почав її тиснути.

«Ні, не перевіряючий, — полегшено зітхнув голова, — видно, щось проситиме».

— Слухаю вас, — голосом з мінусовою температурою мовив він, не запрошуючи гостя сісти.

— Я з науково-дослідної лабораторії, — почав

відвідувач. — Ми у вас минулого року з шефською допомогою побували. Потрібна довідочка про обсяг виконаної роботи, — пояснив відвідувач, — про те, скільки чого зібрали, викопали, повантажили.

— А про те, скільки з'їли, не потрібно? — схидно перепитав голова. — Ми ще й досі після вас не можемо планового поголів'я досягти...

— Даремно ви так, — образився відвідувач. —

Нас було усього п'ятеро, і колгосп ваш об'їсти не могли. Ви, між іншим, запрошували іще приїжджати. До речі, як ваш телевізор працює?

Андрій Васильович пильніше глянув на відвідувача.

— Стривайте, стривайте, — почервонів він, — так це ваші кадри нашим колгоспникам за тиждень усі телевізори, радіоприймачі, холодильники та пральні машини поремонтували?

— Наші, — з гордістю підтвердив відвідувач. — Ми ж науково-дослідна лабораторія побутової техніки.

— Голубе, ріднесенький, чому ж ти відразу про це не сказав, — розчулився голова, одразу пригадавши, як торік до них прислали п'ятьох лаборантів полоти цукрові буряки, а він умовив їх замість сапи взяти в руки паяльник. — Як же ми вас заждалися! — мало не схлипував він. — Напишу, усе, що хочете напишу, і печаткою скріплю. Маріє, — гукнув він на секретарку, — друкуй! Буряків викопано п'ятсот гектарів, помідорів вибрано сто п'ятдесят тонн. Більше не можу, бо це все, що ми виростили, — пояснив він гостеві. — Далі. Огірків — двісті тонн. Відремонтовано чотири ферми. Про ферми, — повернувся Андрій Васильович до гостя, — я вам авансом записав. Щоб найближчим часом приїхали. Не біда, що надворі білі мухи літають і збирати нічого. Начебто будете корів доїти.

Хекнувши на печатку і приліпивши її куди треба, Андрій Васильович ніжно узяв гостя під лікоть:

— Може, черв'ячка заморимо? Не маєте часу? Шкода, дуже шкода! Маріє! — знову гукнув секретарці. — Де мій шофер? Негайно його розшукай і нехай відвезе, — вибачте, як ваше ім'я та по батькові, — звернувся до співрозмовника, — Ігор Владиславович? Нехай відвезе Ігоря Владиславовича у самісінький обласний центр. — І вже садовлячи гостя у «бобик», благально запитав: — А спеціалістів по хімічній та пошиттю одягу у вашій лабораторії, випадково, нема? Ми б вам за це тонни три надоеного молока дописали...

Володимир БОНДАРЕНКО.

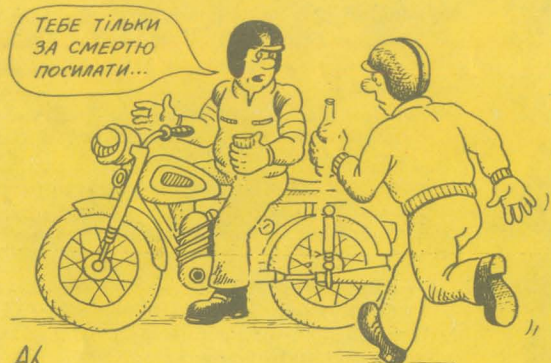

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

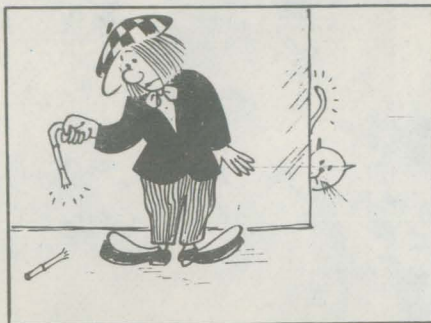

Мал. В. ЮЖНОГО

— Хіба не бачиш, що прийом тільки в особистих справах!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Без слів.

ГУМОРЕСКА

Погожого дня біля перукарні зустрілися дві жінки.

— Здрастуй, Галю!

— О, Марина! Здрастуй, рибонько. Давно бачилися. Ти що тут робиш?

— Розумієш,— озирнувшись навколо, прошепотіла Марина,— третій раз туди заглядаю, а він усе сидить.

— Хто сидить?

— Хотіла б я знати — хто. Десь ніби його бачила, а де саме — не пригадаю. Можливо, якийсь контролер, поставлений перевіряти, хто в робочий час по перукарнях гасає. Он і в нас на роботі узялися порядки наводити. Уже не вільно ні в магазин, ні в ательє вискочити. Та дарма! За всіма не встежать. Та й схитрувати можна. От у мене з'явилася потреба — і чкурнула ніби у главк. Сьогодні увечері до театру збираємося, зачіска — отак потрібна! — черкнула ребром долоні по шиї Марина.

— А в нас що було-о-о! — проспівала Галю. — Інженера Пустоцвіта, того, що руду борідку має, ти його знаєш, з друкаркою Аллочкою на денному сеансі в кіно злапали. Сам директор викликав. Догани обом вліпили. Це ще півбіди. А якби додому повідомили? Скандал!!

Марині не терпілося, і вона кивнула в бік перукарні:

— А там же і черги нема ніякої. Сидять якихось дві пенсіонерки — і він... Газету читає, та все на двері поглядає.

— Та-а-ак. Давай разом подивимося,— запропонувала Галю.

Подруги обережно заглянули в скляні двері.

— Ха-ха-ха! — голосно розсміялася Галю. — Отого злякалася? Він сам утік з роботи і сидить, мов на голках. Це — чоловік перукарки Зої. Чекає, щоб на пляшку дала.

Феодосій ЛУЗАН.

УПЕРТІ КОРОВИ

Завфермою Власа в конторі спитали:

— Чому по надоях ви дуже відстали?

А той відмовляє,

нахмуривши брови:

— Тому, що на фермі

уперті корови:

ревли вони вчора,

режуть і сьогодні —

доїтися

звсім не хочуть:

голодні.

Василь УДОВИЧЕНКО.

Кілька років тому під стінами Івано-Франківського педагогічного інституту його співробітниця Валерія Георгіївна Некора зустріла розгублену, схвиловану жінку.

— Хтось вступає? — співчутливо запитала.

— Донька.

— А знайомі є? Нема? Тоді годі й сподіватися. Тепер без протекції до інституту й не сунься!

— А що ж робити? — забідала-ся жінка.

— Світ не без добрих людей. Вважайте, що вам пощастило, — Некора вийняла з сумки записничок, щось швидко начеркала і відірвала аркушик.

— Ідіть за цією адресою. Там про все домовитесь. — І не встигла жінка завернути за ріг вулиці, як з автомата зателефонувала своїй приятельці Аллі Леонідівні Григорчак. — Щойно до тебе пішла одна матуся. Їй для дочки потрібна протекція в інститут. Не задарма, звичайно. На ціну не скупись.

Так на гачок аферисток потрапила жителька села Ділятина Надвірнянського району Кіщук, залишивши їм на згадку вузлик з грішми. Відтоді і почалося: старший викладач педінституту В. Г. Некора вдає, що з допомогою знайомих службових осіб, звичайно, за відповідну винагороду, влаштовує абітурієнтів у вузи, а її подруга, колишній культпрацівник, чоловік якої за подібні «фокуси» відбуває покарання в місцях ув'язнення, А. Г. Григорчак організовує клієнтуру, намагаючись добирати кандидатури лише з міцними знаннями, і веде торг.

Невдовзі до послуг новоствореної «фірми» вдався і житель села Бані-Березова Косівського району В. М. Васкул, донька якого здала документи для вступу в педінститут. Після короткої співбесіди на квартирі Григорчак він вручив господарці 4,5 тисячі карбованців хабаря, крім того, пообіцяв своє сприяння в розширенні клієнтури «фірми».

Потім Григорчак «випадково» зустрічає жительку сонячної Грузії С. М. Джанджгаву, яка привозила свою доньку-медалістку в Ужгород для вступу на медфак університету. Однак не подбали про належне

оформлення документів, внаслідок чого вони були повернені, а час втрачено. Розгублена мама не знала, що діяти. Тут і запропонувала свої послуги Григорчак.

— Не турбуйтеся, Суліко Миколаївно, ваша донька наступного року неодмінно стане студенткою Івано-Франківського медичного інституту.

За цю гарантію вона запросила не багато і не мало, а всього лиш 10 тисяч карбованців. Грошовита клієнтка згодилася і сповна вручила аферистці хабаря. Але наступного року її Світлана на екзаменах в Івано-Франківській медінститут провалилася. Приголомшена матуся впала у відчай.

— Не хвилюйтеся, все буде гаразд, — увивається біля неї Григорчак. — Зрештою, можна спробувати влаштувати вашу доньку на підготовче відділення, але ця послуга коштуватиме 15 тисяч карбованців.

На цей раз запротестувала Світлана. Дізнавшись, що мама намагається влаштувати її до вузу за хабарі, вона взагалі відмовляється вступати до вузу. З тим і поїхали вони додому, розуміється, без грошей, бо ніхто і не думав їх повертати.

Та ось на сцені знову з'являється В. М. Васкул. І не з порожніми руками. Він повідомляє Аллі Леонідівні, що заручився надійною клі-

єнтурою знайомих, які не проти позолотити руки тим, хто сприятиме влаштуванню їхніх дітей до вузів. Це, зокрема, продавець магазину села Нижнього Березова В. Й. Генік, лікар Яблунівської районної лікарні Ю. В. Сумарук, лікар села Гвіздця Городенського району Ю. С. Урсуляк.

Через Геніка Григорчак визначає тарифи: за вступ медаліста 10 тисяч карбованців, всіх інших — по 12 тисяч. Однак по дорозі додому Генік переграв цю умову на свій лад, дійшовши висновку, що лікарі не збідніють, як заплатять теж по 12 тисяч карбованців, хоч їх діти і медалісти. Ті, власне, й не заперечували. Тим часом Генік, одержавши зайвих 4 тисячі карбованців, поповнив ними свій внесок і всього вручив Аллі Леонідівні 38,5 тисячі карбованців та ще й додав до них валюту, оцінивши її у півтори тисячі карбованців. Але на екзаменах діти Сумарука і Геніка провалилися, а дочка Урсуляка забрала документи з вузу.

Як бачимо, «фірма» багатіла, але хабарникам все було мало. Некора час від часу підганяє свою спільницю: шукай нових клієнтів, розширюй сферу діяльності. В тенета аферистів потрапляє навіть колишня студентка Некори, вчителька Бабинопільської восьмирічної школи П. І. Генік, яка за сприяння при влаштуванні свого племінника Ігоря в педінститут (теж, до речі, провалився!) підсунула свої колишній наставниці на її квартирі 4 тисячі карбованців.

Всього ж «фірма» за час свого існування встигла нахапати понад 60 тисяч карбованців. І це так, за здорово живеш, бо ніхто звичайно «просувати» у вузи свою клієнтуру і не намагався. Діяли за принципом: вступи́ть — його щастя, провалиться — сам винен. Хабарі на випадок невдачі, як правило, не поверталися. Їх власникам ще й погрожували: «А хто вас примушував гроші давати?! І тихіше... Бо відповідати будемо разом...»

Так воно й сталося — «фірму» накрили. Перед судом стали і ті, що брали, і ті, що давали. Кожен одержав по заслугі. Для науки.

А. ВОРОПАЙ.

КОРОТКО КАЗУЧИ

● Довго боровся сам із собою — і, кінець кінцем, напився.

Валентин СКОБУН.

● Одне із найскладніших завдань у грі «Кубик Рубика» — дістати його.

● Мова збірки залишала бажати кращого. Зате яка передмова!

● Про фортуна найчастіше згадують, коли вона відвертається.

● Проблема: куди діватися чортам при масовому осушуванні тихих боліт?

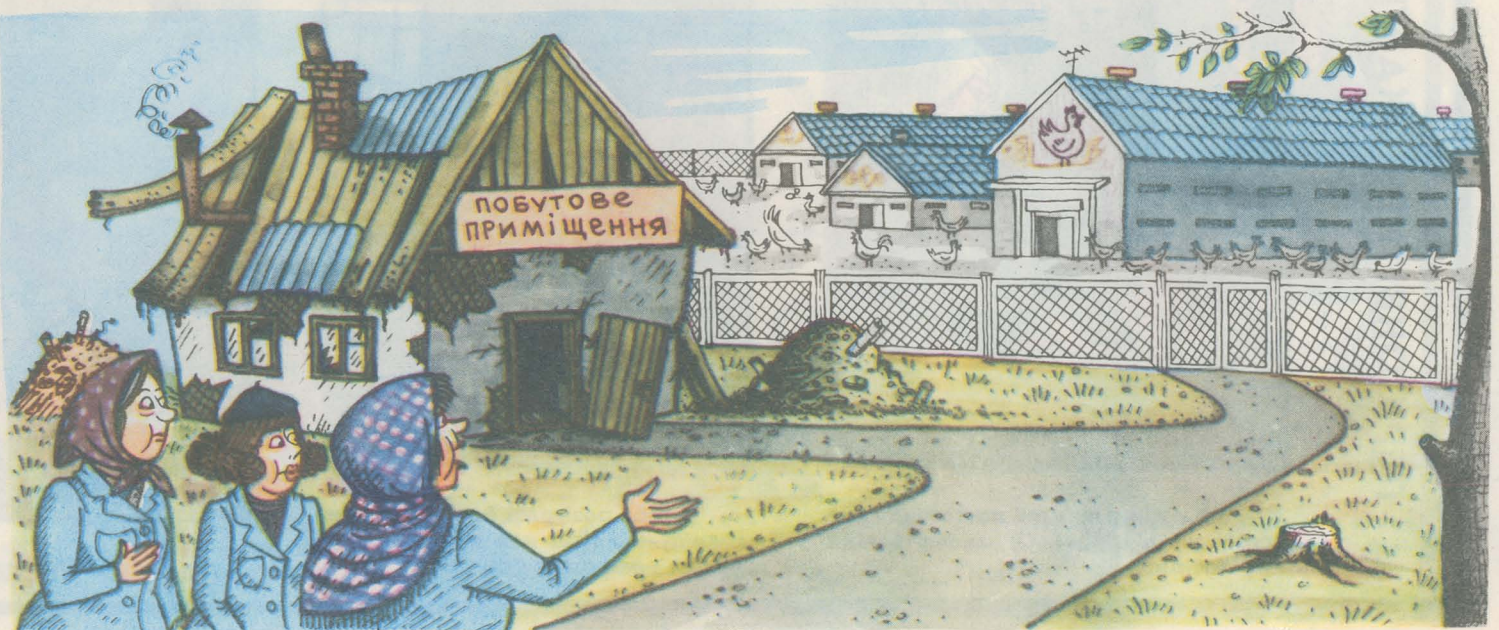
Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

● Дехто пропонує руку, щоб жити на широку ногу.

● Вийшов у люди... і перестав їх помічати.

Євген ЩУРЕНКО.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Ех, нашим би птахаркам та побути на пташиних правах!

— Ні, навпаки, ми розлучаємося через те, що в нас однакові характери: обоє не хочемо працювати.

ПЕРЕМУДРУВАЛИ

УСМІШКА

Гості прийшли, коли на них найменше чекали.

— Чим же їх годувати? — сушила собі голову Марія. — Один лише борщ маємо. Що робити, Іване?

— Не знаю, — стенув чоловік плечима.

— У такому разі, — знайшла жінка, — іди на кухню і чимось грюкни. Я крикну до тебе: «Що трапилося?» А ти у відповідь: «Котлети

перекинув у помийне відро». Гості й подумали: «О, та в них ще й котлети були». Зрозумів?

— Угу.

— Тоді йди на кухню.

Через кілька хвилин звідтіля долинули грюкіт і розпачливий вигук чоловіка.

— Що там, Іване? — поцікавилася Марія. — Чи не котлети, бува, перекинув у відро?

— Та ні, борщ вилив на підлогу.

НИКАНОР ДУБИЦЬКИЙ.

сміт Муровані Курилівці
Вінницької області.

БУВ ПЕВЕН: за час, відколи не навідувався в Ужгород, місто анітрішечки не змінилось — таке ж затишне, таке ж чепурне, таке ж... Каюсь — наладочка вийшла: розрослася закарпатська столиця ген-ген. І в широчині, і у височині. Та й ужгородці не ті тепер. Де й ділась їхня неквапність. Поспішають, немов на пожежу. Тут тобі «привіт», тут же й — «бувай!». Коли б уранці, то зрозуміло — на роботу летять. А то ж — надвечірньої пори... І всі якісь такі вразливі, нервові стали. Чого б це?

Біжать усі, побіг і я. А мо', думаю, десь якийсь дефіцит дають. Посеред мосту через Уж наздоганяю незнайомця й хапаю за полу:

— Скажіть, шановний, куди ото всі поспішають?

— Як то куди? — у свою чергу дивується він. — Я, наприклад, маю встигнути на подзвінковий графік. А от мій товариш, що ото поперед мене, — тому на погодинний...

Намагання уточнити, що то за графіки, виявилось марним — чоловік рвонувся і, залишивши півполю у моїй руці, наче привид, розтанув за рогом будинку. І все ж мені поталанило: коли дещо спала загальноміська квапота, зустрів знайомого. За чашечкою закарпатської запашної кави усе й з'ясувалося.

Знаєте, здорово придумали в Ужгороді. Просто геніально! От ви, наприклад, коли-небудь замислювались над проблемою сміття, котре, певна річ, не в переносному, а у прямому розумінні, виносите з хати? От бачите — не задумувались. А о котрій годині його від вашого будинку вивозять, не засікали? Теж ні. А от ужгородці задумуються над проблемою і знають, о котрій. Для цього й мають оті самі графіки.

Механіка їх проста. Скажімо, мій приятель мешкає в п'ятиповерховому будинку на проспекті імені 40-річчя Жовтня. Отож його життя регламентує погодинний графік. Товариш мого приятеля проживає по Фізкультурній, котра майже вся забудована особняками. Законом для нього — подзвінковий. Себто, про прибуття сміттєвоза на вулицю тут сповіщають дзвоником.

І якщо мій приятель зобов'язаний вранці з кошиком відходів дисципліновано чатувати на сміттєвоза від сьомої до сьомої тридцяти (коли ж прогавив — то увечері з вісімнадцятої до вісімнадцятої тридцяти), то його товариш на Фізкультурній в той же самісінький час — прислухатись, чи не пролунає дзвоник. Але не кожного дня, а тричі на тиждень. От вам і вся премудрість. Простіше, здається, не буває.

Та ось якось так сталося, що приятель мій

ранком затримався в молочному магазині, а на вечірню сміттєздачу запізнився на десять хвилин. В наступні ж дні сміттєвоз взагалі не з'являвся — щось там стряслося з графіком. Як діяти в такому випадку? А ніяк! Сміття, наче в сейфі швейцарського банку, повинно зберігатися удома.

— ?!

Запитання зрозуміле. Переходжу до відповіді: хоч як це дивно, але проєктанти, замовник і забудовник чомусь вирішили, що споруджувати сміттєзбірники для Ужгорода — неприпустима розкіш. Іх, як повідомив начальник житлово-експлуатаційного об'єднання С. М. Береди, на все місто збудували аж... два. І наївно було б уявляти собі становище таким чином, що ужгородці, коли графік вибивається з колії — а це трапляється, до речі, не так уже й рідко, — хапають кошики зі сміттям і що духу мчать до тих двох. Коли накопичення сягають за межі дозволеного й починають виживати з кухні господарів, ті, ясна річ, починають шукати шляхи, як їх позбутися. І, звісно, знаходять. Але в одній і тій же ситуації подзвінчик усе-таки опиняється в дещо привілейованому стані. У нього, принаймні, є вибір: коли хоче, то може кошик зі сміттям лишити на підвір'ї, а хоче — то виставити його на тротуар біля своїх воріт. Частіше вдаються до третього варіанту — висипають сміття просто на вулицю.

Складніше для погодинника. І справді — відро з відходами він не виставить біля парадного. Воно всім буде, наче більмо на оці. Не наважиться він висипати сміття просто на проспект. По-перше, це некультурно, а по-друге, є шанс виклопатися у дільничного штрафу за забруднення. Що робить мій приятель — так це усе те, що накопичується на

кухні за кілька днів, разом з дружиною розкладає на рівні купки й робить з них такі собі «культурненькі» пакуночки-згортки. А вранці, по дорозі на службу, в магазин або ж на базар, згортки ті лише то в кущах живоплоту, то у вуличних урнах, то на клумбах, а то...

Ох, як йому заздрять мешканці дев'ятиповерхового, що навпроти! У них — сміттєпрово-ди, але що з того, якщо бункер також випорожнюється за отим же вельми ненадійним погодинним графіком. І коли отой бункер наповнюється по саме нікуди, «продукт», вироблений в процесі біологічного горіння, починає серйозно впливати на атмосферу. І мешканці починають активно шукати виходу — яким чином позбутися «ароматів».

І ось виникають стихійні ініціативні групи, проходить опитування громадської думки, збираються підписи. Більшість за те, щоб діючий сміттєпровід перетворити на недіючий. Ідучи назустріч побажанням, люки заварюють. Тепер і ті, хто мав сміттєпровід, і ті, хто його не мав, урівняні в правах і мають щасливу рівну можливість уранці вискакувати зі своїх під'їздів з «культурненькими» згорточками.

Тепер уявімо собі: стараннями двірників (графік підмітання міста — з сьомої до дев'ятої) вулиці сьомі-так прибрано. У цей же час ужгородці з пакуночками рвонули у своїх справах. Від чистоти й слід прохолов: котяться клаті паперу, під ногами хрумтять картопляне лушпиння, обсмоктані курячі кістки і тому подібне.

І хмурніє чоло у батьків міста. І починають вони негайно шукати винних. А це не так просто, як на перший погляд здається. Принципові словесні баталії виникають поміж В. О. Юденком — начальником шляхово-

експлуатаційної дільниці, С. М. Бередою — начальником житлово-експлуатаційного об'єднання та В. С. Погореловим — начальником Ужгородського комунального автопідприємства 072801.

Бо всі ці організації, не рахуючи промислових підприємств, покликані підтримувати санітарну чистоту міста. Площі, проспекти, вулиці й провулки прибирає відомство В. О. Юденка, котре підпорядковане обласному шляхово-експлуатаційному управлінню. За сміття, накопичене в бункерах, відповідає служба С. М. Береди, опікувана міським житлово-комунальним управлінням. Господарство В. С. Погорелова за погодинним і подзвінковим графіками підбирає все те, що люди виносять з кухонь. Вивозить воно сміття і з бункерів С. М. Береди. Підзвітний же В. С. Погорелов безпосередньо обкомунгоспу. Ці товариші й з'ясовують між собою, хто з них замурзяка і з території якого відомства сміття перемістилось на територію іншого.

А поки поміж отими відомствами точаться запеклі словопролітні бої, керівники міста, певна річ, не чекають, доки сміттєва повинь перехлюпне через пороги їхніх кабінетів. Вони діють. І от на шляху стихії вже виростили «дамби» з металевих контейнерів. Це на той випадок, коли графік — котів під хвіст, а зі сміттям, крім живоплоту й кущів, нікуди приткнутись.

Ну, що вам сказати? Виставили контейнери не у дворах, а на вулицях, на досить пристойній відстані від будинків. Краси місту вони не додали, а зовсім навпаки. Не позбулись ужгородці й пакуночків: як і раніше, вибігають із ними вранці з під'їздів і, поспішаючи у своїх справах, жбурляють їх у напрямку контейнерів. Причильність далека від ідеальної — то недоліт, то переліт. І територія навколо контейнерів уже стала узаконеними смітниками.

Мені й подумалось: а чому б міськвиконкомові не утворити ще одного департаменту — контейнерного? З відповідним штатом і своїм, поконтейнерним графіком. Нехай би він і відповідав за санітарний стан території навколо контейнерів. А щоб той штат та не порушував свого графіка, то поставити над ним іще один штат — який би відповідав за загострення почуття відповідальності першого... І так далі, аж поки вже абсолютно неможливо буде второпати — хто ж за що конкретно відповідає. Отоді боротьба за чистоту в місті підніметься ще на один, небачено високий щабель!

Ол. МАКІВЧУК.

ПЕРШОКВІТНЄВІ ЖАРТИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— І навіщо ви мені поставили саме сьогодні п'ятірку? Однаково батьки не повірять.

— Я тебе розіграв! Авралу ніхто не оголошував. Наш цех виконав квартальний план ще у березні.

СУМНІВ ХАБАРНИКА

— А ви мене не розігруєте!

— Уже й пожартувати не можна! Ви ще, бабусю, не встигли написати скаргу, як ваш кран відремонтовано.

— Степане Степановичу, не вірте жодному моєму критичному слову. Це все першоквітнєві жарти.

З ГЛИБИНИ ВІКІВ

— Подумай, а чи не занадто жорстокі в тебе жарти!

— Ну я розумію — інші, але як ти міг повірити, що тобі належить премія!

ПЛАЧ У СІОНІ

Понад світом плач велій розноситься — голосять сіоністські «уболівальники» за народ єврейський. При цьому, не питаючи згоди, долучають до своїх підопічних і громадян інших країн. Зокрема, пускають сльозу, здіймаючи голосіння «на захист євреїв у Радянському Союзі». Сльозу каламутну.

Врешті, ті їхні сльози й до того чистотою непорочною не сяяли. Оплакуючи на словах долю євреїв у діаспорі*, сіоністи на ділі були за те, щоб у тій долі не настало просвітку: антисемітизму відводилася у їхніх планах поважна підступна роль — спонукувати євреїв емігрувати до Палестини.

Во дні ж оні, в перші десятиліття по створенні «Всесвітньої сіоністської організації», яка проголосила своєю метою переселення всіх євреїв до Палестини й відродження

там біблійної іудейської держави, у сіоністів були в моді плачі за зниклими середньовічними єврейськими гетто**. У тих плачах геттоїзація восхвалялася як засіб до порятунку од найбільшого, за їх твердженням, ворога євреїв — асиміляції.

А між тим, самі плакальники були асимільовані, навіть устигли прилучитися до культур інших народів. І це їм не дуже дошкуляло.

Першим заводієм у тому плачі був австрійський журналіст Теодор Герцль, вихованець Будапештської протестантської гімназії євангелістів. Він швидко знайшов спільну мову з міністром Російської імперії фон Плеве — організатором єврейських погромів і теж палким прихильником геттоїзації євреїв. В Росії ж колега Герцля по професії і засновник правосіоністської

партії «Херут», один із найвоєнніших ідеологів і практиків сіонізму В. Жаботинський молився на збірку закостенілих законів іудаїзму й гетто як на кращі засоби штучної відрубності євреїв. А врангелівський міністр, сіоніст Д. Пасманник, вичавлюючи сльозу над тими середньовічними руїнами, скигив: «У гетто євреї почували себе, як удома!»

За таким от «домом» для євреїв побивалися сіоністські «благодійники» і докладали чимало потуг, аби знову звести його плісняві стіни. У їхніх планах цей «дім» мав правити за щось на зразок ізолятора і водночас проміжної станції, з якої «обережені» од будь-яких зовнішніх впливів, оброблені сіоністською пропагандою євреї мали б рушати до Палестини — уже під цілковиту оруду сіоністів.

Плач у Сіоні почули на берегах Темзи. Володарям туманного Альбіону особливо до смаку припали обіцянки сіоністів захищати інтереси англійського капітула на Близькому Сході. Отож тогочасний міністр іноземних справ Великобританії А. Бальфур, виступаючи проти іміграції євреїв у цю країну, документально запевнив сіоністських верховодів у тім, що його уряд буде прихильний до збору євреїв у Палестинській громаді.

Отут би, здається, й возрадуватися час настав. Але натомість знову дійшло до плачу. Бо євреї не дуже то поривалися вступати у бідну й нечисленну громаду Палестини. До того ж Жовтень поставив антисемітизм поза законом і тим самим звалив у могилу основну причину еміграції євреїв із Росії.

У 30-ті роки своїми фальшивими зойками сіоністи намагалися заглушити етотіж жертв фашизму. І мали на це свої підстави: аж до 1940 року нацисти всіляко підштовхували еміграцію євреїв до Палестини із Німеччини та окупованих нею країн. Було укладано навіть кілька спеціальних секретних угод із відомством Гіммлера, розрахованих на те, щоб расистська політика нацистів якнайповнішою мірою прислужилася тому емігрантському рухові у бажаному напрямку. До того ж сіоністи постаралися пощільніше перекрити емігрантам шляхи до Англії та США.

Але до числа емігрантів у Палестину міг потрапити не кожен, а за вибором — від фашистського терору сіоністи рятували тільки потрібних їм та угодних. На інших же очікували гетто, муки концтаборів і смерть, в чім сіоністи безпосередньо зіграли свою злочинну роль.

Так, наприклад, у листопаді 1941 року голова львівського юденрату***, віце-голова виконкому крайової сіоністської організації Галичини Адольф Ротфельд повідомляв нацистському губернаторові так званого «дистрикту Галичина»: «Юденрат приступив до створення львівського гетто і докладе усіх сил, щоб виконати це завдання». А в квітні 1942 року краківська сіоністська газетка писала, що «завдяки трудовому вихованню в фашистських концтаборах настане відродження єврейської нації».

Покірно виконуючи облудні настанови сіоністських заводіїв, затуркані й зражені ними, зігнані у гетто євреї були приречені на те, щоб своїми муками і життям оплатити цілість шкур тих підступних

наставників і їх прибічників. Так, завдяки діяльності комітету Р. Каствнера в Угорщині життям 500 тисяч угорських євреїв було куплено життя 1686 тамтешніх сіоністів. Проводів покори і послуху проводив і юденрат Р. Мендлера у Чехословаччині. Тому-то, після обробки сіоністами в'язнів Терезинського гетто, лише 15 есесівців змогли припровадити до місць страти у концтаборах 153 тисячі в'язнів, серед яких було і 15 тисяч дітей. За списком, складеним юденратом, були відправлені на смерть тисячі євреїв львівського гетто. Тільки-но у цьому гетто до здійснення канибальських планів знищення євреїв безпосередньо доклали рук 750 сіоністів так званої «служби порядку» — поліції юденрату. На першому етапі тієї кривавої драми вони обходилися навіть без допомоги своїх фашистських хазяїв.

Гітлерівським катам не вдалося утаїти своїх кривавих злодіянь — світ дізнався про них іще під час війни. Їхні ж спільники-сіоністи довгенько залишалися в тіні.

Таїна цього потворного альянсу ретельно оберігалася. А по війні сіоністи почали досить голосно оплакувати шість мільйонів закатованих євреїв. Це знову ж таки був плач «на публіку».

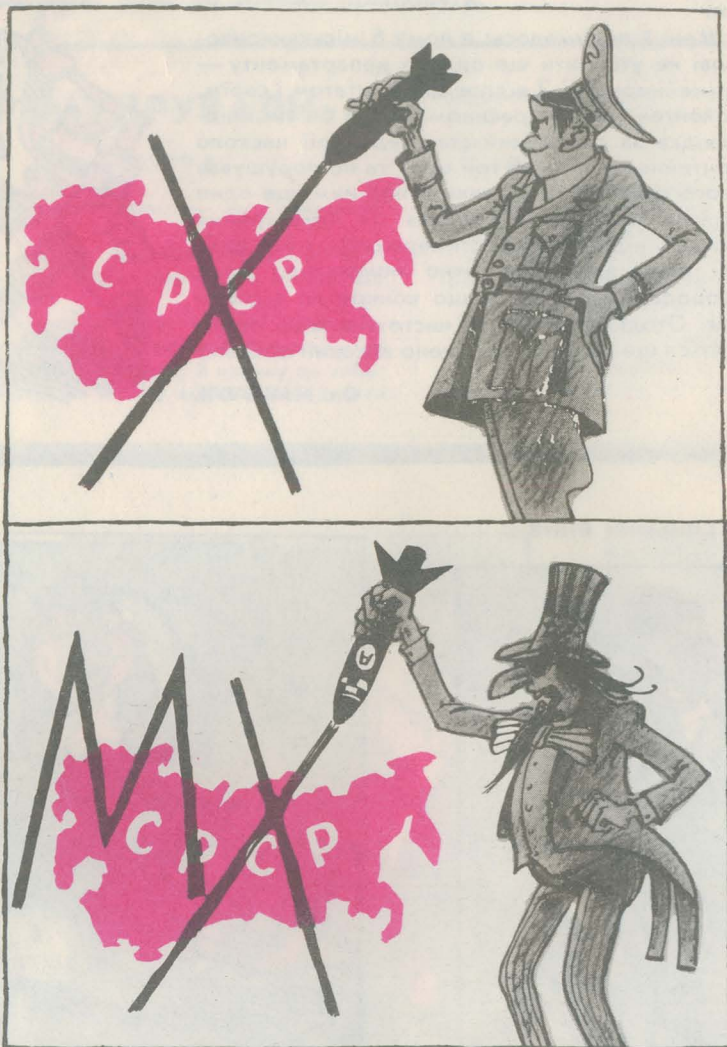
Після утворення держави Ізраїль сіоністи допалися до влади. Але плачі не припинилися: під провокаційні зойки про арабський антисемітизм проливаються крокодильчі сльози з приводу «важкої долі» євреїв у арабських країнах. Під цей акомпанемент сіоністські плакальники вдаються до прямих провокацій, розрахованих на розпал ворожнечі між арабами й сефардами — євреями, що проживають у країнах Африки й Азії. В хід іде все: шовіністичні погрози, вбивства, підпали і т. п. Розрахунок прямих: спонукати сефардів переселитися до Ізраїлю. При цьому сіоністські автори тих злочинних акцій із легкою душею настроїлися начебто на казковий лад: провокації в Іраку, скажімо, мали кодову назву «Алі Баба», у Йемені — «Килим-самоліт» і т. п.

В репертуар сіоністських плакальників, розрахований на прикриття їхніх справжніх цілей і виправдання методів, якими вони силкуються тих цілей доскочити, завжди входив плач на тему «загрози євреям» з боку інших народів. Раніш це було голосіння про загрозу асиміляції, тепер же до цього додалася й модна варіація: загроза існування єврейської держави. Під супровід цього голосіння виганяються з країни палестинці, окупуються арабські землі, привласнюються чужі національні багатства, плюндруються чужі міста і селища, летиться кров...

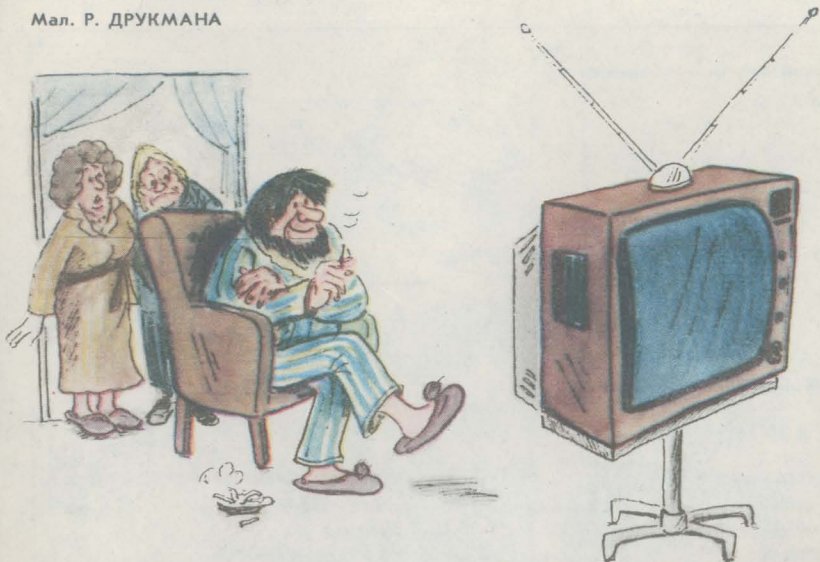
Сіоністський плач перейшов на рев. На рев хижацький.

Е. ЗАБРОДА,
О. НАЙМАН.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

На карті ставити хреста
Вже брався якось біснுவатий...
Та Сем того не пам'ята,
Бо теж заблаглось малювати.

— Його і за вуха не відтягнеш од телевізора. Він навіть не помітив, що я його перевернула.

УДАВ ТА ІЖАК

БАЙКА

Удав
Ковтав
Зайців і диких Кіз,
Доводив звірину
Дрібну
До сліз.

Та трапилась okazія така —
Надумав проковтнути Іжака.
Він вибрав час,
Якраз
Коли той спав,
Й зненацька на колючого напав.
А той клубком йому у горлі став.

Не лізе ні туди,
Ані сюди,
Та ще й голками коле, як завжди.
А кожна голка гостра, наче спис,
З яким на ворогів ішли колись.

Хрипів Удав,
І плакав, і ридав,
Й нарешті, як в нас кажуть, дуба дав.
Відтак
Іжак
Щасливої пори
Живим із пащі виліз, мов з нори.

Мораль?
Не жаль
Удавів-хижаків,
Що зачіпають мирних Іжаків!

Михайло ХИЖКО.

селище Голоби
на Волині.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДАРЕМНО СВИСТИТЬ...

Сидить дядько у вокзальному ресторані і повільно потягує пиво. Почувся свисток паровоза — сигнал до відходу. Дядькові ж хоч би що, спокійно поплескує себе по кишені, приказуючи:

— Свисти, свисти, квиток однак у мене.

Повідомив Ф. КРАВЧУК.

с. Тисівці
Сторожинецького району
Чернівецької області.

КУЛЬТУРА

О третій годині ночі в квартирі лунає телефонний дзвінок:

— Алло! Ви, напевне, вже спали?
— Звичайно, спав!
— Тоді вибачте, я передзвоню ранком.

Повідомив В. ПОДЛЕСНИЙ.

ПОРА ВІДДАВАТИ БОРГ

Сидить Іван у корчмі, сам не п'є, а тільки блимає на питущих. Корчмар його й запитує:

— А чому це ти сьогодні не п'єш?

Іван відповідає:

— Не питиму аж до неділі, грошей нема.

— А в неділю де ж гроші візьмеш? — не вгамовується корчмар.

— Та теля продам.

У корчмаря аж очі заблищали, коли почув оце:

— Так я тобі в борг на теля наливати буду.

Іван погодився. П'є день, другий — аж до неділі. А в неділю не з'являється в корчмі.

Корчмар до нього:

— Іване, віддавай теля. Ти ж на нього вже напив у мене.

Тут Іван до жінки:
— Явдохо! Збирайся та веді корову до бугая, а то корчмар уже по теля прийшов.

Повідомив І. ЖИТНЮК.

м. Бориспіль
Київської області.

КОЛИ ГОРИТЬ ПУТІВКА

Біля прохідної санаторію «Труд» стояла група літніх відпочиваючих. Тут зупинився автобус, з якого весело вискочила рум'янощюка молодичка з хлопчачою зачіскою... Коло прийомного відділення товпилась група пристарілих...

— Ой, лишенько! — зойкнула прибула. — Згорить безславно тут моя путівка!

Повідомив К. НЕЙМАРК.

смт Любешів
Волинської області.

ХОРОШИЙ ТАТО

— Петю, ти чому запізнився на урок? — запитує вчителька.

— Та... я хотів піти на рибалку... А батько не дозволив.

— Хороший у тебе батько! Вірно зробив.

— Він сказав, що черв'яків замало і на двох не вистачить.

Повідомив А. РОМАНЕНКО.

СКАЗАВ, ЩО ДУМАВ

Перевіряючи до голови сільради:

— Ось на вас написали скаргу... Що ви з цього приводу скажете?

Голова сільради:

— А скажу те, що вона мені не потрібна.

Повідомив Г. СТІЛЬЧУК.

м. Вінниця.

ХРОНІКА НОВИН

ПЛОДИ АКСЕЛЕРАЦІЇ

На дві голови переріс власного батька семикласник В. Бугаєв.

Тепер уже тендітний батько двієчника обачливо повертається з роботи додому тільки тоді, коли синок ліг спати...

НАРЕШТІ

Нарешті вдалося прийти на роботу без запізнення інженерові Огірчуку. Яке ж було його розчарування, коли вахтер повідомив, що сьогодні субота.

Черговий хронікер
Сергій ВЛАСЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— А я тобі, доню, кажу, що він якийсь пришепелкуватий. Ну хто, скажи, в наш час дівчатам серенади наспівує!

НЕ МАЛЕНЬКИЙ...

— Дмитрику, — гукає дід, — не лізь на паркан! Ти вже ж не маленький.
— Авжеж, — гордо відповідає хлопчик, — маленький сюди не залізе!

Павло ЛАВРИК.

ШАРАДА

Зуби має — не кусає,
В полі землю обробляє.
«Б» на «В» як поміняти —
Буде каркати й літати.

(енороз 'енороз)

Іван ГАВРИШ.

БЕЗБІЛЕТНИЙ ПАСАЖИР

Іхав комар у трамваї,
На скрипочці грав,
А що треба взяти квиточок,
Так і не згадав.
Коли раптом появився
Контролер павук.
Ледь не випала та скрипка
У забудька з рук.
Спробував комарик хитрий
В двері прошмигнуть,
Але сітка павукова
Перетнула путь.

Засоромлений комарик
Враз червоним став,
Замість штрафу — павукові
Скрипочку віддав...
Йде комар, себе картає —
Не перестає...
А в трамваї на скрипочці
Павук виграє.
Ще й співає мудру пісню
До тієї гри:
— Коли їдеш у трамваї,
То квиток бери!

Василь ЗАЄЦЬ.

ЖАЛІСЛИВИЙ МИХАСЬ

Мама дала Михасеві гроші та й каже:
— Біжи до магазину, там біля нього продається морозиво, купиш по пачці собі та Олі.
— Добре, — відповів Михась. Взяв гроші й побіг.
Довгенько не було його. Згодом повертається.
А Оля — назустріч:
— Ну що, купив?
— Купив, — відповідає Михась.
— Своє вже з'їв?
— Авжеж.
— Ну, давай і я своє буду їсти.
А Михась і каже:
— Ніс, я оце, Олю, твоє морозиво в руці. А воно холодне-холоднюче. І ти знаєш, що я подумав?
— Що?
— А раптом ти кашляти будеш після нього! І тільки уявив собі це, так мені жаль стало тебе, так жаль, що я не витримав. Узав і сам з'їв його.

Г. МИКОЛАЄНКО.

СЛІДОПИТ

Слід знайшов я у саду
І по тому сліду йду.
Може, навіть, зовсім близько
Заховався тут Зайчишко.
Тільки що це? Слід зайчати
Повернув чомусь до хати.

Певно, заєць той — дивак:
Не боїться він собак!
Ось уже й урвався слід...
На порозі —
Сірий кіт!

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Що ж ти наробив?! Яву нагнав.

Ти ж усі квіти потовк! Тепер будеш садити нові.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

або Старі рубаї, врубані
по-теперішньому

ЗАВ, НЕ ЛОВИ ГАВ

Біологи стверджують, що слина шакала
розчинює живу плоть.

Раз підлабузника шакала Зав
Секретарем собі до штату взяв.
Давненько щось не бачили вже Зава —
Подейкують: шакал його злизав.

БУМЕРАНГ

(На пам'ятку
сучасному Нерону із Пентагона)

Нерон, спустивши з цепу духа зла,
Вбивав, лютівся, Рим спалив дотла...
Джин на просторі — глядь (Мементо морі!):
А Коса й по Нерона вже прийшла.

ОДИН ЧОРТ,
ТА В РІЗНИХ ШКУРАХ

У церкві батюшка співа:
«Потойбіч будуть вам дива!»
Як на цім світі їх не вгледів,—
На тім побачиш чорта з два!

Микита ШЕРШЕНЬ.

— Любочко! Головне посміхатися — навіть коли будемо хамити покупцеві.

Одного разу Баба Яга, повернувшись на ступі
з далекого польоту, аж свиснула від здивуван-
ня. Хатинка на курячих ніжках, у якій вона ось
уже кілька століть доживала віку, наче крізь
землю провалилася.

— Що за чудасія! — торохнула вона спере-
сердя ступою об землю. — Що за жарти?

Баба Яга туди, Баба Яга сюди — немає хати,
хоч плач, хоч вовком вий, хоч на квартиру до
Коцея Безсмертного просися.

Аж гульк — на землі сліди гусеничного
трактора. Вона по сліду, по сліду... І прибула
у радгосп «Лемешівський» Яготинського
району. І бачить — стоїть її унікальна архітек-
турна споруда на подвір'ї тракторної бригади
№ 2.

Баба Яга в ступу — і зафуркотіла до Змія
Горинича.

— Виручай, соколику, виручай, лебедику.
Механізатори з радгоспу «Лемешівський» хату
на курячих ніжках поцупили. Не ночувати
ж мені тепер на вулиці. А тут ще радикуліт
розгулявся, спасу немає.

— Е, бабо! Стара ти, як ступа, а ума-розуму
не набралася, — позіхнув Змій. — Я уже кілька
років в рукопашну силою не міряюся. Тепер я,
якщо треба когось побороти, то ось цим, — і він
дистав з-під пенька ручку, — скаргу куди треба
написав, і на кривдника такі дрижаки напа-
дають, що можеш брати його голими руками.
Раджу і тобі діяти таким робом.

І надіслала Баба Яга нам скаргу. Почитали ми
її, посміялися, але нічого не поробиш — скарга
є скарга. Приїхали у радгосп «Лемешівсь-
кий» — і до механізаторів:

— Де тут у вас хата на курячих ніжках?

— А он, — показують.

— І для чого ви її у Баби Яги забрали?

— Нічого ми не забирали. То просто
ремонтна майстерня має такий вигляд, —
пояснив бригадир тракторної бригади
№ 2 Г. І. Грушник. — Вона у нас, бачте,
в аварійному стані. Стіни потріскалися. Вранці
приходиш, а у приміщенні кучугури снігу крізь
щілини навіяло. Лещата — одні на всю
майстерню. Кранбалка не діє. Приміщення не
опалюється. Котельня є, але там тільки вода
для тракторів гріється... Я писав про це
у доповідній дирекції радгоспу, але результа-
тів — ніяких.

— Не зрозуміло, — здивувалися ми, — а де
ж халабуда Баби Яги?

— Може, на першій тракторній бригаді...
Прибули туди.

— Оце, — питаємо, — Баби Яги халабуда на
курячих ніжках?

— Ні, це наші майстерні і гаражі, — запереч-
ив бригадир І. О. Проценко. — Якби не кран-
балка, стега у майстерні давно б упала.
З обережності техніку здебільшого ремон-

ПОЛЮВАННЯ

Рибалка, приступаючи до лову,
Спіймав живця — пічкурика малого,
І, підчепивши на трійник за спину,
Відтак його назад у став закинув.
Пічкурик, як лиш у став потрапив знову,
До інших пічкурів поважно мовив:
— Не швендяйте у цій частині ставу,
Я зараз тут роблю серйозну справу.
Ось бачите оцю залізну штуку?
Із нею я полюю тут на щуку.

Олександр ВІНОКУР.

туємо надворі. Влітку — то ще півбіди. А взим-
ку — два дні механізатор ремонтує свою
машину, два тижні на лікарняному. На сьогодні
у нас п'ять тракторів без трактористів. Бригад-
ний двір твердого покриття не має і після дощу
на суцільний заміс перетворюється. Я вже не
кажу, що ні помитися у нас немає де, ні газети
свіжої в обідню перерву прочитати...

Послухали ми механізаторів, послухали,
а потім до Баби Яги:

— Що це ви на механізаторів наклеп
зводите?..

— Був такий гріх, — погодилася вона. —
Винна. Виявляється, ніхто мого житла не крав.
Просто хата застоялася на місці і вирішила
трохи курячі ноги розім'яти. Пробігтися ліс-
ком. А я в паніку. Угледіла тракторний слід —
і казна-що подумала. А лемешівський трактор
цілком випадково моє подвір'я переїхав. Та
й про майстерню зопалу подумала, що то, як ви
кажете, моя халабуда. Стара вже стала,
недобачаю.

І хоч Баба Яга заспокоїлася, занепокоїлися
тепер ми.

— Чому це у радгоспі «Лемешівський» такі
нікудишні ремонтні майстерні? — поцікавили-
ся у районному управлінні сільського госпо-
дарства.

— Хіба нікудишні? — здивувався головний
інженер управління М. І. Антонов. — Вперше
чую. От у колгоспі імені ХХІ з'їзду та «Зоря
комунізму», знаю, майстерні такі поганенькі.
А радгосп «Лемешівський» у нас вважається
одним з передових. Він же щороку мільйонні
прибутки має...

— Погані у «Лемешівському» ремонтні
майстерні? — не менше здивувався і керуючий
республіканським об'єднанням «Укрсортонасін-
нявоч» І. Т. Одобецький, якому підпорядкова-
ний радгосп. — Дякуємо за сигнал. Вживемо
заходів. Але хочу зазначити, що як би там не
було, це господарство у нас передове, щороку
мільйонні прибутки дає...

Що ж, мільйонні прибутки — це добре. Але
якби у механізаторів «Лемешівського» були
кращі умови праці, то успіхи, очевидно, були
б ще мільйонніші.

М. ПРУДНИК.

Київська область.

Допоможи нам розібратися з календарем, бо щось ми останнім часом остаточно у ній заплутались.

Ось уже рік, як ми вселилися у новий дев'ятиповерховий будинок. Це ми пам'ятаємо точно: по розрахункових книжках на квартплату можемо звірити. Правда, за воду ми платимо з березня минулого року, а підключили її тільки у травні. До того носили відрами — пішки на усі поверхи, бо ліфт не працював іще жодного дня. Тепер так само носимо авоськи, дітей, водимо хворих, носимо сміття аж у сусідній двір, бо сміттєпровід також не діє. Воду гріємо на плиті, бо гаряча із кранів не тече (а у вихідні — то часто й холодна), самі ж гріємось біля електрокамінів, бо температура в кімнатах ніколи не сягає вище 12 градусів.

А з календарем ми заплутались тому, що начальник нашого жеку № 3 Н. Г. Суботіна щотижня обіцяє нам налагодити ліфт через тиждень, а голова міськвиконкому І. П. Ющак поклявся до 1 грудня. Тільки ми не спитали, якого року, бо вже одне 1 грудня минуло, а до наступного чекати довгенько.

Чи, може, Перче, оті товариші, які не відчують на собі усіх наших незручностей, живуть за своїм, особливим календарем? Бюрократичним?

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 35-А
по вул. Пирогова.

м. Стрий
Львівської області.

Недаремно кажуть, що людина ніколи не знає, де вона знайде, а де загубить. Віддала я у серпні минулого року до нашого Рокитнянського будинку побутових послуг шубу і чобітки. Шубу обіцяли відполірувати, а чо-

Друже Перче!

бітки відремонтувати. Через пізроку одержала я шубу, і як не роздивлялася її, ніяк не могла побачити, що ж вони їй робили. Якби шуба просто цей час провисіла у шафі вдома, вона б мала набагато кращий вигляд. Та коли одержала чобітки, я дякувала долі, що так «благородно» у будинку побуту поставилися до моєї шуби. Бо чобітки мені спотворили так, що їх і одягати тепер соромно.

Тому, Перче, хоч як це дивно, ми інколи заздримо мешканцям сусідніх сіл, де будинків побуту немає. Хоч нерви собі люди не псують!

В. КЕЛЕМБЕТ.

Кременчуцький район
Полтавської області.

Досі ми вважали, що обов'язок ремонтників — ремонтувати. А ось познайомилися з методом роботи Горлівської авторембази і зрозуміли, що помиляємося. Три місяці вивчали там наші двигуни ЗІЛ-130 лише для того, щоб сказати: «Вийшли з ладу блоки». Про це ми знали й самі, та, як відомо, блоки двигунів у магазинах не продаються, вони надходять лише на ремонтні підприємства. А майстри кажуть нам, щоб запасні частини діставали ми самі, мовляв, у них немає. А чи

не здається тобі, Перче, що на авторембазі просто немає порядку?

Я. РОМАХ, П. ГОЛОВКО,
П. БЕКА, І. КУРОЧКА,
механіки та водії.

Донецька область.

Оце довелося мені зайвий раз переконатися, що кількість не завжди переходить у якість. Принаймні, мій телевізор «Електрон», який я придбала у липні минулого року і вже дев'ятий раз везу за десятки кілометрів до Ульянівської майстерні, після кожного ремонту працює все гірше й гірше.

Одне тільки мені не зрозуміло: чому саме я мушу розплачуватися за бракоробство виробників і безпорадність ремонтників?

Г. ШАЛАЄВСЬКА.

Кіровоградська область.

Оце недавно натрапив я на ярлик-інструкцію з таким текстом: «Виріб прати при температурі 40°C у нейтральному середовищі. Не викручувати. Прасувати при температурі не вище 120°C...» Ця інструкція мене б не дуже здивувала, якби я не знайшов її у... хлібині. Потрапила вона туди через недбалість працівників Марківської пекарні. Але є на ярлику рядки, що, безперечно, могли б стосуватися і пекарні: «Наше підприємство звільнено від контролю за якість продукції».

Можливо, якість продукції деяких підприємств і справді не потребує контролю. А от продукція нашої районної пекарні дуже й дуже потребує, бо викликає багато нарікань мешканців району.

В. МАРТИНЕНКО.

Ворошиловградська область.

Перець видав чергову, 117 серію карикатур для ілюстрування стінних газет колгоспів, радгоспів та відділень «Сільгосптехніки». Вміщуємо чотири малюнки з цієї серії.

— Поглянь, літаюча тарілка!
— Та ні, то в баби Горпини самогонний апарат рвонуло.

— Дядьку Іване, мішки повипадали!
— Чого репетуєш, біля моєї ж хати повипадали.

— А чого це вчора я вас на фермі не бачив!
— Та ви вже тиждень як на ній не були.

Дозрів на сільських харчах.

«Колгоспникам, які мають по договору свиней, просимо прибути до бригадної контори для відправки на м'ясокомбінат».

(З оголошення).
Надіслав А. КРАТ.

«Слідуючим об'єктом роботи стала підготовка техніки до закладки комбінірованих кормів у силосну яму, на якій пізніше був проведений обласний семінар сільськогосподарських працівників».

(Із звіту).
Надіслав С. БОЖИК.

«Лісництво видає довідку мисливцю на право перевезення його м'яса до місця проживання».

(З листа до редакції).
Надіслав С. КОВАЛЕНКО.

«Під час роботи показав себе як знаючий спеціаліст, але часті вживання алкогольних напоїв вибивають його з алкогольної колеї».

(З характеристики).
Надіслав В. КОНОВАЛОВ.

«На фермі великої рогатої скотини укрупнені телята, що їх готують на м'ясо, плавають собі в болотній жижі по коліна і самісінькі вуха».

(З листа до редакції).
Надіслав Г. ПОЗДНЯК.

«Ганьба, ганьба йому
Віднині і повсюди,—
Гукнула Проза у п'їтму,—
Хай проклянуть його всі люди».

І став помирати поволі Плагіат
День за днями.
І я цьому безмежно рад,
Що його нема між нами».

В. Н-ко
з Кіровоградщини.

— Нашій радості, уявіть собі, також
немає меж. Про що ми, разом із Прозою,
гнівно й гукаємо у п'їтму.

«Не вернутися події,
Перевищив людську зась...»
І. О-юк з Козятина.

— Отож. А з людською зассю, як, до
речі, і з людськими дзуськами, треба —
ох, як обережно!

«Лев» не завжди є той, хто Лев,
частіше той, хто цю займа посаду».
А. Л-чук з Луцька.

— Здорово! Невже самі подумались!!

«Скільки скарг! Усім те знане.
Побутком же — нітелень.
Та коли ж уже настане
Довгожданий банний день?»

Г. Х-як із Крижополя.

— Самі ніяк не дочекаємося. Вже до
того літературна сверблячка заїла, що ну!

«Й чи любов їх розіграла
Чи друга причина
Витягає хлопець воду
Вгощає дівчину».

М. С-нко з Черкащини.

— А чи не завозили того дня у сільмаг
оселедців! Наведіть довідки, бо читач хоче
точно знати причину!

«Електро раз точило
Один собі зробив,
Воно його побило,
Коли він ніж точив».

М. С-ко з Харкова.

— Рекомендуємо приспів: «Електро раз
точило, електро два точило, електро три
точило, коли він ніж точив». І так далі,
протягом усього Вашого загалом дуже
повчального вірша «До чого приводе
порушення техніки безпеки у побуті».
Читачі співатимуть і не порушуватимуть!

УСМІХНЕНІ ДІАЛОГИ

— Чула, Мусію,— каже дружина,—
завтра такий град буде, що усе в садах
повибиває.
— О! — радісно вигукнув Мусій. —
Це ж добре!
— Чим? — здивувалася дружина.
— У Дем'яна ж стільки груш та
яблук, що аж гілля гнеться,— каже
Мусій.
— Так і в нас же виб'є.
— Хай,— задоволено посміхається
Мусій. — Зате і в нього нічого не буде.

ЗРАДІВ

НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ

Дві робітниці їдальні розмовляють
між собою:
— Просто біда мені, коли чергує
кухар Кожушко.
— Чому?
— Знову смачно приготував сьогодні
страви.
— Так це ж добре. Відвідувачі
задоволені будуть. З апетитом поїдять.
— Вони-то поїдять. А що я своїм
поросяткам понесу?

ПЕРЕМІНА

— Чого це ви так рідко стали
заходити до нас? — запитує бібліоте-
карка читача. — То раніше через день
міняли книги, а тепер раз на місяць.
— Та... — відповідає той. — Перемі-
на одна сталась.
— У сімейному житті?
— Ні. На роботі.
— І яка саме?
— Начальник новий тепер у мене...

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

◆ Що й казати, діставалося
продавцям універмагу «Ювілей-
ний», що у місті Пологах. Визмку
вони аж синіли від холоднечі, бо
універмаг не опалювався, а влітку
червоніли від задухи, бо не діяла
вентиляція. І так протягом кіль-
кох років. Про це у № 12 журна-
лу за минулий рік розповідав
лист, з яким продавці звернулися
до редакції.

Після виступу Перця заступник
голови виконкому Запорізької
облради Б. Н. Баженов повідомив,
що ремонт опалювальної та венти-
ляційної системи в універмазі
зроблено.

◆ У № 13 журналу за 1984 рік
було вміщено лист мешканця міс-
та Суми Л. Лиманчука, який
скаржився на те, що в його
квартирі тривалий час відсутня
вода. А на численні скарги він

кожного разу чує лише обіцянки.
Як повідомив редакції голова
виконкому Сумської міськради
В. А. Павловський, лист було
розглянуто в управлінні капіталь-
ного будівництва міськвиконко-
му. Тепер у квартирі Павловсько-
го є і холодна, і гаряча вода.

◆ Мешканці села Лісничівка
(Вінниччина) написали редакції
про те, що дорога до їхнього села
розбита, а після дощів взагалі
перетворюється на болото.

Голова Шаргородського райви-
конкому В. Я. Коновальчук по-
відомив Перцеві, що дорогу нині
прогрейдеровано, а проїжджу
частину вирівняно. Планом на
1985 рік передбачено цю дорогу
капітально відремонтувати.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Неодноразово жителі села
Червоного (Миколаївщина) ви-
словлювали невдоволення пога-
ною роботою продуктового мага-
зину № 416. Написали вони ли-
ста і до редакції. А Перць
попросив Жовтневий райком пар-
тії зацікавитись цією справою.

Як повідомив редакції секретар
райкому партії тов. Марковський,
лист було перевірено на місці,
факти підтвердились. За без-
контрольність у роботі, незадо-
вольний санітарний стан в магази-
нах, низький рівень обслуговуван-
ня населення заступнику голо-
ви райспоживспілки Яновсько-
му Г. І. та голові Пересадівського
сільського споживчого товариства
оголошено суворі догани. А на

часткове покриття матеріальних
збитків, завданих державі внаслі-
док псування товарів, на них
зроблено грошове нарахування
в розмірі двомісячних посадових
окладів. Голові райспоживспілки
Сюсюку А. В. вказано на серйозні
недоліки в торговому обслугову-
ванні трудящих району.

◆ До редакції надійшов лист
від працівників радгоспу «Горо-
децький» (Володимирецький
район), в якому вони просили
допомогти, щоб нарешті в їхньому
селі Городець відремонтували
міст.

Після втручання в цю справу
Перця перший заступник голови
виконкому Ровенської облради
А. В. Єршов повідомив, що міст
вже відремонтовано і здано в
експлуатацію.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 7 (1193)
(на українському мові)
Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 28.02.85 р. Підписано до друку 19.03.85. БФ 10971. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 310 000 прим.
Зам. 01096.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордену Леніна печатні підприємства «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировано redaktor
для rutracker.org

Мал. В. ТРАВИНА
(«Боевой Карандаш», Ленінград)

— Нам до Москви,— фашист
радів,—
Лишився крок! Напружим сили!
Кректав-кректав — і крок зробив,
Але... до власної могили.

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393